

MEEDOGENLOZE
PRINS

FAITH SUMMERS

Meedogenloze prins

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2022 Dutch Venture Publishing

Auteur: Faith Summers

Oorspronkelijke titel: *Ruthless Prince*

Omslagontwerp: Jen Minkman

Vertaling uit het Engels: Marije Minkman

Tekstredactie: Marieke Veringa & Britt Zwijnenberg

Eerste uitgave juli 2022

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

MASSIMO - 17 JAAR GELEDEN

‘**U**it stof zijt gij geboren en tot stof zult gij wederkeren ...’
mompelt pastoor De Lucca en pauzeert dan even.

Ik kijk naar hem terwijl ik bij het graf van mijn moeder sta. De plechtige uitdrukking op zijn gezicht wordt ernstiger en zijn gefronste wenkbrauwen vertellen me dat hij ons verlies ook heel diep voelt.

Ik herinner me dat hij me verhalen vertelde over mijn moeder toen ze klein was. Hij was de priester die haar eerste communie gaf en hij trouwde mijn ouders. Ik denk niet dat hij ooit dacht dat hij dit met haar zou meemaken.

Niemand dacht dat. Niemand dacht dat ze zou sterven, althans niet zo snel, of zo plotseling.

Pastoor De Lucca haalt even adem, kijkt de kring rouwenden rond en vervolgt: ‘In de zekere hoop op de opstanding en het eeuwige leven door onze Heer Jezus Christus, die bij machte is alle dingen te besturen. God heeft vandaag een van zijn engelen ontvangen ... Ik draag het lichaam van Sariah Abriella D'Agostino over aan de aarde vanwaar zij kwam en ik spreek een zegen uit over haar mooie, vriendelijke ziel.’

Ik staar voor me uit en zie hoe mijn vader naar hem kijkt bij die laatste woorden. Ik vraag me af of eerwaarde De Lucca het ook vreemd vond dat mijn moeder zelfmoord heeft gepleegd.

Pa staat een paar passen bij hem vandaan. Een traan loopt over zijn wang terwijl een lichtje in zijn ogen verschijnt, waarschijnlijk door de vriendelijke klank van de zegening.

FAITH SUMMERS

Even later gaat dat licht uit en is hij weer een gebroken man. Ik ben twaalf jaar oud, maar ik weet hoe gebroken eruitziet. Het is precies hoe ik me voel.

Tot nu toe heb ik pa nog nooit zien huilen. *Nooit*. Zelfs niet jaren geleden toen we alles verloren en op straat werden gegooid met niets dan de kleren aan ons lijf.

Mijn grootvader knijpt zachtjes in mijn schouder. Als ik naar hem opkijk, geeft hij me een geruststellende blik. Het soort blik dat iedereen me geeft sinds dit allemaal gebeurd is.

Grootvader heeft een hand op mijn schouder gelegd en de andere op die van Dominic, mijn jongste broer. Mijn andere twee broers, Andreas en Tristan, staan aan zijn andere kant.

Dominic is niet gestopt met huilen; niet een keer sinds we hem vertelden dat ma niet meer thuis zou komen. Hij is pas acht jaar oud. Ik haat het dat hij dit moet meemaken. We plaagden hem allemaal omdat hij de benjamin was en zich aan ma vastklampte. Maar ja, we klampten ons allemaal op een of andere manier aan haar vast.

De enige andere begrafenis waar ik ben geweest was die van mijn *nonna*, mijn oma. Maar toen ik zes jaar oud was, was ik te jong om de dood te begrijpen. Toen voelde ik me nog niet zoals nu. Alsof de mengeling van gevoelloosheid en woede die ik diep vanbinnen voel, me zal verscheuren.

Misschien voel ik me zo omdat ik het was die ma in de rivier vond.

Ik was de eerste persoon die haar dood zag.

Ik was de eerste die onze ergste angsten moest bevestigen nadat ze vermist was.

Ik was de eerste die wist dat de laatste keer dat we elkaar zagen, een vaarwel voor altijd was.

We hebben allemaal drie dagen naar haar gezocht. Toen ik langs de oever van de Stormy Creek liep, zag ik haar, drijvend in het water tussen de pluimen van het riet. Haar ogen nog open, een glazige blik. Haar huid bleek. Haar lippen ... blauw. Haar lichaam deinde zachtjes van links naar rechts in het water. Ik zal nooit vergeten hoe ze eruitzag. Als een levenloze pop met haar witblonde haar dat rond haar uitwaaierde, haar

sierlijke gelaatstrekken die er nog zo perfect uitzagen. Maar levenloos. *Niet meer onder ons.*

Vanbinnen ben ik nog steeds aan het schreeuwen.

Ze zeiden dat ze van de klif gesprongen moest zijn. Dat is wat ik de volwassenen hoorde zeggen.

Zelfmoord...

Ma pleegde zelfmoord.

Het voelt niet alsof het echt waar is.

Het voelt niet goed.

Ik word uit mijn gedachten gehaald als pastoor De Lucca met zijn hoofd knikt en pa een handvol aarde pakt om in het graf te gooien. Als hij klaar is met het uitstrooien van het vuil, gaat hij op één knie zitten en houdt de enkele rode roos vooruit die hij bij zich draagt sinds we hiernaartoe zijn gekomen. We hebben er allemaal één bij ons.

‘*Ti amo, amore mio.* Ik zal voor eeuwig en altijd van je houden,’ zegt hij. Mijn ouders spraken altijd hun liefde voor elkaar uit. Altijd.

Ik weet dat hij hetzelfde schuldgevoel ervaart dat ons ook heeft overvallen. We geven onszelf allemaal de schuld dat we haar niet hebben kunnen redden. Terwijl pa de bloem in het graf gooit, zegt pastoor De Lucca een gebed en leidt grootvader mijn broers mee naar het graf om mam hun bloemen te geven.

Ik blijf waar ik ben. Ik kan mezelf niet dwingen om me te verplaatsen. Ik kan nog geen afscheid nemen. Ik wil helemaal geen afscheid nemen.

Ik weet wat er nu gaat gebeuren. We vertrekken en ze zullen het graf vullen met de rest van de aarde. Mama voor altijd bedekken. Mijn benen trillen bij de gedachte en zwakte overspoelt mijn lichaam.

Mensen beginnen ook hun bloemen in het graf te gooien, een voor een. Sommigen kijken me aan, anderen laten gewoon hun rozen vallen, hun lelies, dahlia's. Ma's favoriete bloemen.

Ik heb de roos in mijn hand zo stevig vastgehouden dat de doornen nu in mijn handpalmen prikken. Ik was bijna vergeten dat ik hem bij me had. Ik kijk naar beneden, naar de

bloedvlekken op de steel en de bladeren. De volle bloedrode kleur steekt scherp af tegen het donkergroen.

Een zware hand rust op mijn schouder en laat me schrikken. Als ik opkijk, staar ik recht in de blauwe ogen van de duivel. De man die alles van ons wegnam. *Riccardo Balesteri*.

Een man die pa zijn beste vriend noemde. We dachten te weten wie hij was, voordat dingen veranderden en hij een monster werd.

Pa betreft ons niet bij zijn zaken, maar er was niemand om ons te beschermen die dag, twee jaar geleden, toen Riccardo met zijn mannen naar ons huis kwam en ons eruit gooide.

Ik wist niet wat er gebeurde, maar ik herinner me het geruzie. Ik herinner me dat pa hem smeekte redelijk te zijn en dat ma huilde terwijl ze Dominic en Tristan uit bed probeerde te krijgen. Het was Andreas die me meenam en me kalmeerde toen ik probeerde te helpen. De mannen lachten me alleen maar uit.

Net als deze man is hier, op de begrafenis van mijn moeder, met een glimlach op zijn gezicht.

‘Lieve Massimo, gecondoleerd met je moeder,’ zegt hij.

Zijn woorden zijn dezelfde als degenen die er al de hele dag tegen mij worden gezegd, vanaf toen we vanmorgen de kerk binnenkwamen tot het moment dat we op de begraafplaats aankwamen. Maar iedereen die het zei, meende het ook echt. Ze waren oprecht. Deze man is dat niet.

Het klikkende geluid van pistolen die getrokken worden bespaart me de moeite antwoord te moeten geven. Niet dat ik zou weten wat ik moest zeggen. Ik heb niet veel gezegd sinds ik ma in de rivier vond.

Ik kijk op en zie pa, die twee pistolen op Riccardo richt. Grootvader legt een beschermende arm om mijn broers, terwijl de overige gasten geschrokken toekijken.

De enige die niet bang kijkt, is pastoor De Lucca. Zijn gezichtsuitdrukking is streng en wordt harder als Riccardo zijn greep op mijn schouder verstevigt.

‘Blijf met je handen van mijn zoon af,’ eist pa, terwijl hij met zijn hoofd naar de zijkant gebaart.

Riccardo lacht. Het geluid golft door me heen. Hij knijpt zo hard in mijn schouder dat ik huiver en mijn knieën knikken.

‘Giacomo, ik dacht al dat je een scène zou schoppen,’ antwoordt Riccardo met een opgewekte stem.

‘Ik zei, blijf met je handen van mijn zoon af. Nú loslaten!’ schreeuwt mijn vader.

Als reactie oefent Riccardo alleen maar meer druk uit op mijn schouder. Zijn vingers glijpen langs de stof van mijn pak en begraven zich in mijn huid.

‘Laat me los,’ grom ik, me verzettend tegen zijn greep. Maar hij is te sterk. Ik ben hulpeloos. Ik kan niets doen.

‘Zo respectloos op de begrafenis van je vrouw,’ hoont Riccardo. ‘Ik vraag me af wat Sariah ervan zou denken als ze niet onder de zoden lag. Misschien heeft de teleurstelling dat ze jou als echtgenoot had, haar van die klif laten springen. Ja, dat moet het zijn geweest. Misschien verkoos ze de dood wel boven het huwelijk met jou.’

Woedend stapt pa naar voren met zijn pistolen, maar Riccardo neemt wraak door zijn eigen pistool te grijpen, me dichterbij naar zich toe te trekken en de stalen loop tegen mijn slaap te plaatsen.

Ik schreeuw het uit, laat mijn roos vallen en knars op mijn tanden. Mijn vader houdt halt. Zijn ogen worden groot van schrik en ik huiver van angst. Deze man is de duivel. Pa zei altijd dat ik hem nooit moest onderschatten. Het zou mijn dood kunnen worden. Dus zal ik dat nu ook niet doen. Ik zal hem niet onderschatten of ervanuit gaan dat Riccardo mij niet zal vermoorden.

Tranen lopen over mijn wangen als hij met zijn hand over mijn nek strijkt en me steviger vasthoudt.

‘Jij vuile hond,’ schreeuwt pa. Hij houdt nog steeds zijn pistolen omhoog. ‘Hoe durf je hier vandaag te verschijnen om me lastig te vallen met je leedvermaak? Blijf met je poten van mijn zoon af.’

Riccardo glimlacht en leunt dichterbij, dichterbij mijn vaders opgeheven pistolen toe. Uitdagend, alsof hij weet dat pa hem niet zal vermoorden.

‘Kijk naar jezelf, jij stuk stront. Je durft me niet te doden. Dat weet je.’

‘Weet je het heel zeker?’ snauwt mijn vader.

‘Dwaas. Als je het had gedurfd, zou je het al gedaan hebben. Maar ... je weet dat je het niet kunt. Je weet dat je ten dode bent opgeschreven op het moment dat je dat doet. Je jongens zullen worden omgebracht. Je vader. Je familie in Italië. Iedereen die je kent zal worden omgelegd. Het credo van het Syndicaat beschermt mij en degenen die bij mij horen.’

Pa kreunt. Verslagenheid verschijnt in zijn ogen. Dezelfde verslagen blik die hij de laatste jaren heeft gehad toen het ene slechte ding na het andere gebeurde.

‘Laat ons met rust,’ antwoordt pa.

‘Heel goed. Dat dacht ik al. Je weet dat je me niets kunt aandoen. Je bent machteloos en nutteloos, je kunt helemaal niets,’ gaat Riccardo door met treiteren. ‘Je hebt alles verloren. Zij was het laatste goede ding in je leven dat je nog had.’

Hij kijkt naar het graf. Door mijn tranen zie ik een eerste glimp van droefheid in zijn ogen. Hij laat me los en zet een stap achteruit, terwijl hij zijn pistool laat zakken.

‘Laat ons alleen, Riccardo. Rot op. Rot verdomme op,’ zegt mijn vader.

‘Ik kwam mijn respect betuigen aan de engel die je nooit had mogen hebben. Dat is alles,’ antwoordt Riccardo. ‘En misschien om je gezicht te zien. Die blik in je ogen nu je moet accepteren dat je écht alles kwijt bent.’

Met een grove, sardonische lach draait Riccardo zich om en loopt weg.

Pa laat zijn wapens zakken, stopt ze terug in zijn holsters en pakt me vast. Hij trekt me naar zich toe voor een knuffel.

‘Massimo,’ ademt hij in mijn oor. ‘Heb je ergens pijn?’

Ik slik hard. ‘Nee,’ antwoord ik. Hij trekt zich terug om me te bekijken, ziet de geknakte roos op de grond en raapt hem op.

We staren elkaar aan. De droefheid in zijn ogen grijpt me zo erg aan dat het me zelf ook pijn doet.

‘Het spijt me, mijn jongen ... alles spijt me zo,’ zegt hij.

‘Waarom haat hij ons zo erg?’ vraag ik met trillende lippen.

Pa schudt zijn hoofd. ‘Maak je geen zorgen over hem. Niet doen, mijn jongen. Vandaag gaat niet over hem.’ Hij gaat recht staan en houdt me de roos voor. ‘Massimo ... geef je moeder de roos. Het is tijd. Tijd om afscheid te nemen. We komen hier wel doorheen. Dat kunnen we. Alsjeblieft ... Denk nooit dat je moeder niet van je hield. Ze hield van je met heel haar hart.’

Ik weet dat het waar is, maar een deel van me wil hem vragen waarom ze me zomaar zou verlaten zonder afscheid te nemen. Maar ik weet het antwoord. Het leven werd te moeilijk nadat Riccardo alles van ons afnam. Dat is de reden waarom.

‘Geef je moeder je roos, *amore mio*,’ herhaalt hij en hij steekt de roos naar me uit.

Ik pak hem aan en zet dan de passen waar ik zo bang voor ben. Mijn benen worden zwaarder met elke stap. Ik stop vlak bij de kuil en laat de bloem los uit mijn greep. Als hij doormidden breekt, breekt mijn hart ook.

Riccardo had gelijk. Ma was het laatste goede dat we nog hadden. Ze was echt een engel.

Ik staar in de verte en zie zijn silhouet het pad aflopen dat terug naar de parkeerplaats leidt.

Hij noemde mijn vader machteloos, nutteloos, een stuk stront. Hij gaf pa de schuld dat mijn moeder dood wilde, maar het is niet zijn schuld. Alles wat ons is overkomen is Riccardo's schuld. Alles.

Op het moment dat de gedachte bij me opkomt, zweer ik wraak te nemen. Terwijl ik naar zijn rug kijk, beloof ik mezelf dat ik hem zal terugpakken. Het maakt niet uit hoelang het duurt: ik zal de rest van mijn leven besteden aan mijn vader weer gelukkig maken. En ik zal Riccardo Balesteri voor álles laten boeten.

Op dit moment zijn we misschien machteloos, nutteloos en in zijn ogen een hoop stront, maar dat zullen we niet altijd zijn.

Het maakt niet uit hoelang het duurt.

Hij zal óók alles verliezen.

HOOFDSTUK 1

EMELIA

*H*eden ‘Het wordt voorlopig onze laatste avond hier,’ zegt Jacob, terwijl hij de eethoek in ons vaste restaurantje rondkijkt.

We komen hier al zo lang dat het een tweede thuis is geworden.

‘Ik weet het,’ beaam ik.

Een golf van nostalgie spoelt over me heen als ik denk aan alle tijd die we hier hebben doorgebracht en de vele jaren dat we al vrienden zijn.

Dit is voorlopig ook de laatste avond dat ik hem zal zien. Speels gooi ik een kaassnack naar hem toe. Hij vangt hem met zijn mond. We beginnen allebei te lachen en de mensen aan de tafeltjes in de buurt kijken onze kant op.

‘Ben je al klaar met inpakken?’ vraagt Jacob, terwijl hij zijn armen op de tafel laat rusten.

‘Ik weet niet wat dat voor vraag is,’ protesteer ik, terwijl ik mijn hoofd schud. Hij is mijn beste vriend. Hij zou beter moeten weten dan me zoiets te vragen.

Ik vertrek morgenvroeg naar Florence, in Italië, om me voor te bereiden op het tweede jaar van mijn studie, maar dit keer aan de *Accademia di Belle Arti*. Mijn droom is om kunstenaar te worden. Ik kijk al uit naar Florence sinds mijn vader de tickets boekte. Ik heb altijd al in Italië willen studeren, net als mijn moeder. Jacob en ik hebben ons eerste jaar aan de UCLA een paar weken geleden afgesloten. Mijn koffers staan al weken ingepakt klaar en dat weet hij.

Als mama nog leefde, zou ze heel trots op me zijn geweest. Naar de Accademia gaan is iets wat ik zal doen om in haar voetsporen te treden. Het wordt vast geweldig.

‘Sorry, mijn fout.’ Jacob grinnikt en zijn grote bruine ogen fonkelen. ‘Het was meer dat ik vroeg of je er kláár voor was. Maar je bent er waarschijnlijk al klaar voor sinds je geboorte.’

Ik lach. ‘Dat klopt. Ik zal je heel erg missen, maar ik kan niet wachten om weg te gaan,’ beken ik.

Ik kijk er erg naar uit om aan het tweede jaar van mijn studie te beginnen omdat een aantal van de beste leraren ter wereld mij les zullen geven, maar de kans om aan L.A. en de controle van mijn vader te ontsnappen spreekt me ook wel aan. Hoewel ik bodyguards bij me zal hebben en bij mijn oom zal verblijven, is dit de eerste keer dat ik zonder papa naar Italië ga.

‘Ik snap het. Ik hoop alleen dat je vader geen hartaanval krijgt.’ Hij grijnst.

‘Ik weet het. Ik blijf maar denken dat hij van gedachten gaat veranderen.’ Zoals hij bijna had gedaan toen ik naar de universiteit wilde.

Ik wilde eigenlijk meteen weg om in het buitenland te studeren, maar papa wilde daar niets van weten. We besloten om voor de UCLA te kiezen omdat het dicht bij huis was. Hij wilde ook niet dat ik op de campus ging wonen. De leukste dingen dit jaar waren de cursussen en de momenten dat ik Jacob kon zien.

Het wonder geschiedde toen oom Leo beloofde dat hij voor me zou kunnen zorgen. Ik moest behoorlijk smeken om papa zover te krijgen dat ik naar Florence mocht.

‘Duim maar dat hij dat niet doet. Je hebt hard gewerkt om hem te laten zien dat het goed met je gaat en je hebt je beste beentje voorgezet om die uitwisselingsplek te krijgen.’ Jacob knikt en kijkt trots naar me.

‘Dank je.’

Ik weet wat het betekent om een Balesteri te zijn en al helemaal om de dochter van een maffiabaas te zijn. Mijn vader is een machtig man. Daarom heeft hij ook een hoop vijanden. Dat besef landde pas echt toen mijn neef Porter werd neergeschoten in onze straat, een paar jaar terug.

Mijn familie is niet doorsnee. Die van Jacob ook niet. We zijn beiden oud en slim genoeg om te begrijpen wat onze achtergrond betekent. Jacobs vader werkt voor de mijne, dus we zijn ons goed bewust van de gevaren die we lopen door te zijn wie we zijn.

Ik houd zielsveel van mijn vader en ik weet dat hij me alleen maar wil beschermen, maar soms heb ik het gevoel dat ik in een gouden kooi leef. Naar Italië gaan zal me een kans geven om vrij te zijn. Eerlijk gezegd hoop ik dat papa me meer vrijheid zal geven als alles goed gaat, zodat ik kan rondreizen zonder continu bodyguards om me heen te hebben. Of zijn waakzaam oog om me in de gaten te houden.

‘Je moeder zou trots op je zijn,’ zegt Jacob.

Ik haal adem, knik langzaam en hij steekt zijn hand over de tafel om die van mij vast te pakken. Mama is nu al drie jaar dood. Soms voelt het niet alsof het echt zo is. Soms komt het verdriet terug om me te achtervolgen en herinner ik me hoe ze leed tijdens die laatste paar maanden toen de kanker de overhand kreeg.

Ik wist niet zeker wat haar het eerst doodde, de zware chemotherapie of de ziekte zelf. Op het einde leek ze niet eens meer op mijn moeder. Het enige dat overbleef, was haar prachtige geest. Ze keek toe hoe ik stond te schilderen toen ze haar laatste adem uitblies. Ik zal nooit vergeten hoe ze keek. Alsof ze trots op me was. Trots omdat ik haar dromen over kunst deelde, en trots omdat ik mijn eigen dromen wilde volgen.

‘Dat betekent veel voor me, Jacob.’

‘Ik weet dat het echt zo is. Ik ga je heel erg missen.’

‘Maar je komt me toch opzoeken?’ vraag ik hoopvol.

Hij laat mijn handen los en geeft me een van zijn eigenwijze grijnsjes. ‘Bij elke kans die ik krijg.’

‘Dat is je geraden.’

‘Je weet dat ik dat zal doen.’ Hij perst zijn lippen op elkaar en ik staar hem aan terwijl een ongemakkelijke stilte de ruimte tussen ons vult.

In zijn appje van eerder zei hij dat hij me iets belangrijks wilde vragen. Ik heb een vrij goed idee wat dat *iets* zou kunnen zijn.

Hij is anders sinds we op de uni zitten. Anders op een manier die suggereert dat hij wil dat we meer zijn dan vrienden. Ik doe alsof het me niet opvalt, maar dat doet het wel. Ik zie het nu hij naar me staart.

Ik ben een idioot dat ik hem niet op die manier wil. Jacob is knap en heeft altijd voor me gezorgd. Maar voor mij voelt hij als een broer. Ik zie ons niet meer dan vrienden zijn en ik voel ook niet meer dan vriendschap.

Trouwens... ook al heeft niemand het ooit gezegd, ik weet dat hoe hecht mijn vriendschap met Jacob ook is, of welke banden onze families ook met elkaar verbinden, papa nooit iets meer dan vriendschap tussen ons zou toestaan. Zeker niet omdat hij me verteld heeft dat ik ooit een gearrangeerd huwelijk zal moeten accepteren, zoals hij dat met mama had om hun familiebedrijven samen te brengen. Dat was het nieuws dat papa me vertelde op mijn achttiende verjaardag. Het was een eenmalige, zakelijke discussie die me woedend maakte omdat ik een hoopvolle romanticus ben die échte liefde wil. Maar omdat ik mijn vader ken, wist ik dat die discussie definitief was. Net zoals ik geen vrijheid heb, heb ik niets te zeggen over met wie ik eindig. Tijdens dat gesprek was het duidelijk dat Jacob nooit een man zou zijn die papa voor mij zou kiezen. Dus zelfs als ik Jacobs gevoelens zou beantwoorden, weet ik dat ik mijn vader niet kan ompraten.

‘Ik...denk dat ik daar met jou over moet praten, toch?’ zegt hij zenuwachtig en gespannen.

‘Ja, dat is wel handig.’ Ik wil dat hij me vertelt wat hij denkt, zodat ik eerlijk tegen hem kan zijn.

‘Ik dacht aan ons en de relatie die we hebben,’ begint hij. ‘We hebben het altijd zo leuk samen.’

‘Ja,’ antwoord ik, terwijl ik op de binnenkant van mijn lip bijt. ‘Dat klopt.’

‘Emelia, je weet dat ik je erg waardeer.’

Ik sta op het punt hem te zeggen dat ik hem ook waardeer, als *mijn beste vriend*, als de deur van het restaurant openzwaait en Frankie, een van mijn vaders bewakers, binnenstormt.

Op het moment dat onze blikken elkaar kruisen weet ik dat er iets mis is. De zenuwen slaan toe als hij naar me toekomt.

‘Emelia,’ zegt Frankie, ‘je moet nú met me meekomen.’
Ik kijk naar Jacob en dan terug naar Frankie. ‘Wat is er?’
‘Ik wil dat je met me meekomt, het is dringend.’

Dringend? Oh God. Op het moment dat ik dat woord hoor, word ik overvallen door zorgen.

‘Waarom? Is er iets met papa gebeurd?’

Dit is hetzelfde als toen ik erachter kwam dat mijn moeder kanker had. Ik zat in een klaslokaal toen Frankie me kwam vertellen dat ze een auto-ongeluk had gehad. Ze kreeg een black-out toen ze aan het rijden was en veroorzaakte een ongeluk. Ze had niets ernstigs aan het ongeluk overgehouden, maar wat volgde was een hel die ik nooit zal vergeten. Ik weet niet wat ik zou doen als ik mijn vader ook zou verliezen. Ik zou het niet kunnen verdragen. Hij is alles wat ik nog heb.

‘Zeg me alsjeblieft dat hij in orde is,’ stotter ik.

‘Het gaat goed met hem. Hij wil je graag zien. We moeten nu vertrekken.’

Ik slik moeizaam. ‘Frankie, je maakt me ongerust. Vertel me alsjeblieft waar dit over gaat.’

‘Emelia, niet doen.’ Hij schudt zijn hoofd resoluut. ‘Ik zei dat het dringend was en dat is alles wat je hoeft te weten. Kom mee,’ eist hij met gebalde vuisten en een strenge blik, die me eraan herinnert dat ik dan wel de “prinses van Balesteri” ben, maar dat er bepaalde dingen zijn waar ik geen weet van heb én dat hij niet verplicht is me iets te vertellen.

Hij luistert naar mijn vader en we weten allebei dat dat ik naar die plek moet komen als mijn vader zegt dat ik ergens moet zijn.

Geen geruzie, geen vragen meer.

Ik sta op. Jacob ook. Ik was van plan om nog wat langer bij hem te blijven. We hebben ons gesprek niet eens kunnen afmaken.

‘Het spijt me, Jacob,’ zeg ik met een lichte schouderophaal.

‘Nee, je hoeft je niet te verontschuldigen. Ik hoop dat alles in orde is,’ antwoordt Jacob, maar ik kan de teleurstelling in zijn ogen zien. Ik voel me er schuldig over, omdat ik weet dat hij dit gesprek al een tijdje met me wil voeren en ik het heb

vermeden uit angst dat mijn antwoord onze vriendschap zou verpesten. 'Ik zie je wel in Italië.'

'Dat is je geraden,' antwoord ik, terwijl ik mijn armen om hem heen sla.

'Je hebt mijn woord,' belooft Jacob met een glimlach, maar hij geeft me een blik vol zorgen. '*Buonasera*.'

'*Buonasera*,' antwoord ik met een kleine glimlach.

'Kom op,' dringt Frankie aan, terwijl hij me wenkt.

Als ik naar hem toe kom, legt hij zijn hand op mijn rug en duwt me weg.

'En mijn auto dan?' vraag ik, met een blik op de parkeerplaats als we naar buiten stappen.

'Ik zal iemand je auto laten ophalen,' antwoordt hij nors.

Ik word naar de Bentley geleid en zie Gio, de rechterhand van mijn vader, achter het stuur zitten. Frankie opent de achterdeur zodat ik kan instappen en als ik eenmaal zit, voegt hij zich bij Gio voorin.

Een brok vormt zich in mijn keel als de auto de weg afrijdt en ik achterom kijk naar het restaurant, waar Jacob me nastaat terwijl we wegrijden.

Dit is vreemd, heel vreemd, zelfs voor mijn vader. Hij heeft dit nog nooit eerder gedaan.

Een halfuur later, als we de weg op rijden die ons naar mijn huis in Malibu zal brengen, staat mijn hart even stil. Papa was thuis in zijn kantoor bezig toen ik vertrok. Hij heeft nooit zin om nog uit te gaan als hij 's avonds thuiskomt, en zeker niet op een zaterdag.

Mijn borstkas voelt helemaal gespannen aan wanneer we voorbij het Balesteri-complex rijden en de Pacific Coast Highway verder volgen.

Nu we niet naar huis blijken te gaan, neem ik aan dat ik papa ook niet zal ontmoeten in zijn kantoor. Dat is de enige plek waar hij had kunnen zijn. En nu? Nu heb ik geen idee waar we heen gaan.

We rijden nog een uur over de snelweg, langs de jachthaven van Long Beach en nemen dan de route naar Huntington Beach.

We slaan een weg in met prachtige, hypermoderne strandhuizen die zo uit een droom lijken te komen. Dan

FAITH SUMMERS

komen we weer op een andere weg waar ik alleen de zee zie en de golven die tegen de kust beuken. Als een hoge, witte muur in zicht komt en de auto vaart mindert, knal ik zowat uit elkaar van de spanning.

Ik heb geen idee waar ik in godsnaam ben of waarom papier zou zijn, en ook nog op dit uur. Ik ben maar een paar keer in Huntington Beach geweest en de laatste jaren niet meer. Het was nooit om iemand te bezoeken die we persoonlijk kenden. Het was voor geldzaken en ik was destijds met mijn beide ouders geweest.

We stoppen bij een grote, metalen poort die voor ons opengaat. Als we doorrijden en ik tien mannen die op Navy Seals lijken de ingang zie bewaken met machinegeweren, weet ik meteen dat degene die hier woont ofwel iemand van groot belang moet zijn, ofwel iemand met een hoop vijanden. Misschien wel allebei.

HOOFDSTUK 2

EMELIA

Gio mompelt iets tegen Frankie, die knikt en zijn hoofd schudt. Ik heb niet gehoord wat hij zei, maar van wat ik hoorde klonk het alsof ze hetzelfde idee hadden als ik. Papa heeft bewakers, maar ons huis wordt niet op deze manier bewaakt.

Als we een lange oprijlaan aflopen, verschijnen er meer bewakers en ik neem de omgeving in me op. Ik zie hoe het strand opgaat in de rest van het terrein. In de verte is een dok. Er liggen een jacht en twee zeilboten aangemeerd. Ik zie nog net de contouren van een andere boot, maar ik kan van hieruit niet goed zien wat voor soort boot het is.

Voor ons doemt een enorm huis op. Tegen de donkere fluwelen hemel beneemt de kosmopolitische schoonheid me de adem, zelfs in mijn gespannen toestand. Verlicht door de combinatie van het maanlicht en de grondverlichting die rondom het huis staat, geeft het mediterrane ontwerp me het gevoel dat ik op weg ben naar een of andere weelderige villa op Sicilië. Het staat in schril contrast met de onzekerheid die ik in me voel opborrelen. Het landhuis is zonder twijfel een van die huizen van tien miljoen dollar waar je over leest, met een schilderachtig uitzicht op het strand en de hectares land eromheen. Ik denk dat de eigenaar klasse heeft en ook van zeilen houdt, gezien de aanwezigheid van de vele boten aan de kade.

Maar wie is hij?

Als we dichterbij komen, zie ik auto's op de oprit geparkeerd staan en mannen met geweren komen overal

vandaan gelopen, waardoor mijn gemijmer over de schoonheid van het huis ruw verstoord wordt.

‘Allemachtig,’ sist Gio mompelend.

‘Ja, verdomme. Deze kerel is serieus een klootzak,’ mompelt Frankie.

Mijn vader heeft een hekel aan mannen die vloeken waar ik bij ben. Hij is bang dat het me zal beïnvloeden. Wat mij betreft is het gek om je zorgen te maken over zulke dingen als er altijd iets groters is om je zorgen over te maken. Zoals wat er nu gebeurt.

‘Wiens huis is dit?’ vraag ik, maar Frankie en Gio geven allebei geen antwoord. Ze negeren me bewust en blijven voor zich uit staren.

Ik knars op mijn tanden om mijn woede in te houden. Ze hoeven niet van die klootzakken te zijn. Het was maar een simpele vraag. Eentje die iedereen zou stellen. Omdat ik me niet weer dom wil voelen, besluit ik geen vragen meer te stellen. Het is duidelijk dat ze niet beantwoord zullen worden door deze twee.

We parkeren en Frankie stapt als eerste uit de auto. Beide mannen komen naar me toe als ik uitstap en beschermen me door aan weerszijden van me te gaan lopen.

Ik laat me door hen leiden. Mijn zenuwen worden enkel erger als de bewakers met de geweren naar ons toe komen en ons aansporen het huis binnen te gaan. De verleiding om rond te kijken lonkt als we binnenstappen, maar zelfs ik kan me nu niet laten verleiden door de schoonheid van dit huis. Op dit moment zou het niet uitmaken als het huis het mooiste ter wereld was, want het onheilspellende gevoel dat me grijpt en mijn snelle ademhaling zijn tekenen dat wat hier aan de hand is, niet goed is.

‘Deze kant op,’ zegt een van de bewakers voor mij, wijzend naar een kamer die de woonkamer moet zijn.

We gaan naar binnen en de adem die ik inhield, ontsnapt als ik mijn vader op een zwartleren bank zie zitten.

Als hij me aankijkt, kan ik aan zijn bleke huid en het zweet dat over zijn gezicht druipt zien dat er iets heel erg mis is. Zijn hele lichaam straalt bezorgdheid uit en zijn lichtblauwe ogen zijn niet zo helder als gewoonlijk.

Mijn vader ziet er echt bang uit.

De laatste keer dat ik hem zo zag kijken, was toen mama ziek werd. Die blik werd met elke behandeling die ze kreeg erger, toen de hoop dat ze het zou overleven verdween.

Waarom ziet hij er nu zo uit?

Wat kan er gebeurd zijn?

Als hij opstaat, haast ik me naar hem toe en omhels hem. Hij neemt mijn beide handen in de zijne en drukt een kus op mijn voorhoofd.

‘Pap, wat is er aan de hand? Wiens huis is dit?’

‘Emelia ... er is iets gebeurd.’ Zijn stem trilt, nog een eigenschap die ik associeer met de tijd dat mama ziek was. Behalve tijdens die fase in ons leven is mijn vader altijd een man die autoriteit uitstraalt.

‘Wat is er gebeurd?’

‘Weet je nog dat we een tijdje geleden die discussie hadden over wat er zou gebeuren met huwelijksaanzoeken?’

Mijn lippen bewegen en ik vernauw mijn ogen, onzeker over waar dit gesprek naartoe gaat.

‘Ja ... dat weet ik nog.’ Natuurlijk herinner ik me die *discussie over huwelijksaanzoeken* nog heel goed. Toevallig dacht ik er eerder vanavond nog aan toen ik bij Jacob was. Het is vrij constant in mijn gedachten geweest, dus er is niet veel voor nodig om me te herinneren hoe overstuur ik was nadat mijn vader en ik elkaar daarover gesproken hadden.

Terwijl ik naar hem kijk, stekt mijn adem van angst als ik me bedenken waarom hij er *nu* over zou beginnen.

Ik ben naar dit huis gebracht. Een plek waar ik nog nooit ben geweest, om mijn vader te ontmoeten, die er bang uitziet.

Ik verleg mijn blik, kijk de woonkamer rond en klem mijn tanden hard op elkaar om te voorkomen dat ze klapperen. Als ik mijn blik weer op mijn vader richt, vouw ik mijn handen in elkaar.

‘Wiens huis is dit, pap?’

‘Het is van mij,’ komt een diepe stem uit de verste hoek van de kamer.

Ik draai me om en mijn blik landt op de knapste man die ik ooit in mijn leven heb gezien. Hij is een mix van rauwe

mannelijkheid en schoonheid die ik nog nooit gezien heb. Ik weet niet zeker of het de bedoeling is om een man mooi te noemen. Maar deze man is dat zeker, met zijn opvallende verschijning en die doordringende, donkerblauwe ogen die mijn aandacht trekken.

Hij ziet er lang en dreigend uit. Het witte overhemd met knoopsluiting en de zwarte broek geven goed zicht op zijn gespierde lichaam. Als hij zijn krachtig gebouwde schouders naar achteren zet, straalt zijn aanwezigheid autoriteit uit en dwingt hij gehoorzaamheid af. Ik kan het voelen alsof het iets tastbaars is dat door de lucht zweeft.

Ik word gegrepen door zijn uiterlijk en de kracht van zijn aanwezigheid, maar het is de manier waarop hij naar me kijkt die me de adem beneemt. Hij kijkt naar me alsof hij dwars door me heen kan kijken, recht door mijn ziel.

Ik word pas uit mijn trance gehaald als een oudere man, die ongetwijfeld zijn vader moet zijn, achter hem opstaat. Afgezien van de kleur van de ogen, lijken ze te veel op elkaar om niet vader en zoon te zijn. Ik voel dezelfde autoriteit bij de oudere man. Alleen heeft hij niet die doordringende blik in zijn ogen. Ik schat dat hij even oud is als mijn vader en denk meteen dat dit maffiamannen zijn. Dat stralen ze uit.

Mr. Bianchi, onze huisadvocaat, komt aangelopen met wat documenten in zijn handen. Als ik dat zie, herinner ik me wat mijn vader net zei en de paniek schiet door me heen.

‘Het woord is aan jou, Riccardo,’ zegt de jongere man, die me verrast door mijn vader bij zijn voornaam te noemen. Alleen de vrienden van mijn vader noemen hem Riccardo en ik heb deze man nog nooit van mijn leven gezien. ‘Nu we allemaal hier zijn, kun je afmaken wat je net tegen haar wilde zeggen.’

Ik zie de korte blik van bewondering die hij me geeft. Als reactie houd ik mijn hoofd schuin en probeer te doen alsof ik niet geschrokken ben, hoewel dat zeker wel zo is. Ik ben het gewend dat mannen op dezelfde manier naar mij kijken als dat ze naar mijn moeder keken. Zij was erg mooi, en hoewel ik niet beweer dezelfde soort schoonheid te bezitten die zij had, hebben mensen me verteld dat ik precies op haar lijk.

‘Emelia, dit is Massimo D'Agostino en zijn vader Giacomo,’ stelt mijn vader hen voor, terwijl hij de mannen aanwijst. Bij het horen van de naam D'Agostino vraag ik me meteen af of de naam iets te maken heeft met D'Agostino's Inc., de oliemaatschappij. Ik herinner het me omdat de naam ongebruikelijk is. Het is een Italiaanse naam en zij zijn Italiaans, dus misschien heb ik gelijk.

Maar ik zal niet de moeite doen om een beleefd praatje aan te knopen. Het is wel duidelijk dat we hier niet op de thee zijn. Ik kijk terug naar mijn vader en staar hem recht aan.

‘Pap, wat doen we in meneer D'Agostino's huis?’ vraag ik.

‘Emelia, je gaat over een maand met Massimo trouwen,’ antwoordt hij en mijn mond valt wijd open.

‘Wat? Nee... Ik... Nee.’ Ik schud woedend mijn hoofd in ongelooft. ‘Wat? Nee.’

‘Ja,’ bevestigt hij met een stem waaruit de ernst van de situatie blijkt.

Ik knipper de tranen weg die in mijn ogen opwellen en doe mijn best niet te huilen. ‘Pap, dit is schandalig! Ik kan niet trouwen met iemand die ik niet ken,’ hijg ik. ‘Ik wist niet dat het zo zou gaan.’

Dit is heel wat anders dan wat hij mij vertelde. Hij beloofde dat ik de man met wie ik zou trouwen ruim van tevoren zou ontmoeten en dat er tijd zou zijn om hem te leren kennen.

‘Pap, heb je hier echt mee ingestemd?’

‘Dat heb ik. Massimo wil je vanaf vanavond meenemen.’

Op het moment dat hij dat zegt, zinkt mijn hart en stap ik van hem weg. Mijn hoofd voelt zo licht dat ik het gevoel heb dat ik zal flauwvallen. Het enige wat ik kan doen is hem geschokt aanstaren. ‘Vanavond! En Italië dan? Ik vertrek morgen. En school dan?’ Ik wist dat het te mooi was om waar te zijn, maar ik had nooit gedacht dat zoiets als dit zou gebeuren.

‘Dat zal niet door kunnen gaan,’ antwoordt hij en mijn hart breekt.

‘Mijn kunst... alsjeblieft, neem mijn dromen niet van me af,’ smeek ik. ‘Alsjeblieft, Papa.’

Papa...

De laatste keer dat ik hem zo noemde was jaren geleden toen mama stierf. Letterlijk enkele momenten erna, toen ik helemaal instortte. Ik voel me nu weer als dat kleine meisje.

‘Emelia, het spijt me.’ De wroeging is te zien in zijn ogen, maar het is niet genoeg om me te kalmeren. Hij wist hoeveel de reis naar Italië voor me betekende.

‘Ik heb zo hard gewerkt om aan de *Accademia* te kunnen studeren. Pap, het is de *Accademia*, verdorie! Je *weet* hoe goed je moet zijn om binnen te raken. Ze zeiden dat ik geslaagd was voor de test.’

Hij steekt zijn hand uit en raakt mijn gezicht aan. ‘Mijn kind, het spijt me. Het spijt me echt. Dit moet gebeuren. Ik kan er niets aan doen.’ Hij drukt zijn lippen op elkaar en houdt mijn blik vast. ‘Maak dit alsjeblieft niet moeilijker dan het al is.’

‘Hoe kan je me dit aandoen?’ reageer ik en hij laat zijn handen zakken naar zijn zij.

Mijn vader werpt Massimo een scherpe blik toe, die hem een flauwe glimlach schenkt. Op dat moment krijg ik de indruk dat er meer aan de hand is.

‘Meneer, bent u klaar voor het contract?’ vraagt meneer Bianchi en ik richt mijn blik op hem als hij het document omhooghoudt dat hij bij zich heeft.

‘*Contract?*’ Ik onderbreek hem voor pap kan antwoorden.

‘Dit is een zakelijk contract. Als mijn erfgenaam moet je het ondertekenen,’ legt papa uit en plotseling voelt alles nog veel erger. Er was nooit sprake van dat ik zoiets zou ondertekenen.

‘Wat? Ik begrijp het niet,’ adem ik uit.

‘Ik ben klaar, meneer Bianchi,’ zegt mijn vader, mij negerend, en meneer Bianchi legt het document op de koffietafel naast ons neer voor hij een stap achteruit zet.

‘Meneer D’Agostino, wilt u hier tekenen?’ vraagt meneer Bianchi en Massimo loopt naar hem toe om te tekenen in de sectie die hem wordt aangewezen.

Hij is zo dichtbij, te dichtbij, en de haren in mijn nek gaan overeind staan als onze blikken elkaar kruisen. Als ik zie dat er niets in zijn ogen zit, geen ziel, niets menselijks, niets dat hij wil prijsgeven, voel ik me gevangen in de diepte van zijn

donkere blik. Het is alsof ik in een zwart gat ben gezogen en er alleen maar duisternis is.

Massimo staat op en houdt zijn blik op mij gericht. ‘Meneer Bianchi, waarom leest u de relevante delen van het contract niet voor aan mevrouw Balesteri, zodat het duidelijk is waar ze voor tekent.’

Er zit een doelbewuste dreiging in zijn toon die mijn aandacht trekt. Het is spottend en ik denk dat het tegen mijn vader gericht is.

‘Ja, natuurlijk.’ Meneer Bianchi knikt en pakt het document. Hij geeft me een blik van medeleven voordat hij begint en ik voel een rilling van angst door me heen gaan. ‘Met dit contract wordt bevestigd dat Massimo D’Agostino met ingang van deze dag, 1 juli 2019, de enige eigenaar wordt van Emelia Juliette Balesteri. Zij zal deel uitmaken van al het bezit van Riccardo Balesteri en is verkregen in een poging om de bij hem verschuldigde schuld te innen. Zij zal aan hem toebehoren en het huwelijk met hem zal alle toekomstige bedrijfsovernames en erfenissen aan haar naam verbinden.’

‘Stop,’ roep ik uit, om hem ervan te weerhouden verder te gaan. Mijn mond hangt open, maar omdat ik geen woorden meer kan vormen, staar ik meneer Bianchi enkel vol ongeloof aan.

Ik voel gal omhoogkomen uit mijn maag. Het brandt in mijn keel. Mijn hersens slaan op hol en ik voel kippenvel over mijn hele lichaam. De situatie is zoveel erger dan ik dacht.

Niet naar Italië gaan om mijn dromen na te jagen voor mijn carrière is *slecht*, het idee om te trouwen met een man die ik niet ken vreselijk, maar dit...

De woorden van het contract dwarrelen door mijn hoofd terwijl ik naar de mannen kijk die om me heen staan en me op elk van hen concentreer. Giacomo, wiens gezicht strak staat, zonder emotie. Massimo, die me afwachtend aanstaart. Meneer Bianchi, die beschaamd wegkijkt. Hij lijkt de enige persoon te zijn die weet dat dit verkeerd is.

Als mijn blik weer op mijn vader valt, komt alles samen.

Eigendomscontract?

Eenmanszaak?

Een poging om de verschuldigde bedragen te innen?

Jezus Christus.

De reden waarom dit niet verloopt zoals wat we eerder bespraken, is omdat het niet hetzelfde is.

Dit is iets heel anders. Het soort situatie waar ik weleens op zachte toon over heb horen praten.

Dit is de hel.

'Je verkoopt me!' Ik hijg. Mijn stem is schrill, stijgt verschillende octaven als ik spreek, schudt als ik tril van binnenuit. '*Papa, je verkoopt...mij?*'

Mijn vaders gezicht vertrekt en zijn kaak verkramp, maar hij antwoordt niet.

Hij verkoopt me.

Het is waar.

Ik ben een deel van zijn vermogen.

Een schuld die ingelost moet worden.

Wat is er verdomme gebeurd?

Mijn vader is ongeloofelijk rijk, dus wat kan er *verdomme* gebeurd zijn?

'Ik, Papa? *Echt?* Ik ben je dochter. Papa, ik ben het, Emelia. Je kunt me toch niet zien alsof ik een ding ben en me gewoon verkopen? Toen je mama beloofde dat je altijd voor me zou zorgen, bedoelde je dit toen?' Ik ben nu letterlijk aan het schreeuwen, maar ik kan het niet helpen.

Ik heb nog nooit mijn stem verheven tegen hem, maar nu wil ik niet de respectvolle dochter zijn die hij gewend is. Het feit dat dit een schuld is, heeft me volledig in de war gebracht.

'Emelia, ik heb je handtekening nodig,' zegt mijn vader.

'Papa... Hoe kon je dit doen? Je verkoopt me echt.' Mijn stem kraakt en, verdomme, ik kan de tranen niet meer tegenhouden.

Hoe kan hij denken dat dit oké is? Hoe kan hij me behandelen alsof ik een deel van zijn eigendom ben? *Een bezit.*

Ik voel de drang om voor mezelf op te komen en zet een stap achteruit, weg van mijn vader. Maar ik stuit op een muur. Nee...het is geen muur. Armen houden me op mijn plaats en weerhouden me ervan te vluchten. Ik kijk op en zie Frankie. Hij kijkt me niet aan en staart recht voor zich uit. Hij had

gelijk dat ik van plan was te vluchten, maar hoe ver zou ik überhaupt zijn gekomen?

‘Je zult het document ondertekenen, Emelia.’ Vader gromt naar me.

‘Nee,’ roep ik en terwijl het woord van mijn lippen rolt, besef ik dat dit de allereerste keer is dat ik tegen hem in ga.

Papa pakt de pen van Massimo en het contract van meneer Bianchi en stormt dan bliksemsnel op me af. Ik hap naar adem als hij me bij Frankie weghaalt en zo hard aan mijn arm trekt dat ik bang ben dat hij mijn schouder ontwricht.

Alsof ik een drammerig kind ben, dirigeert hij me naar de koffietafel, legt het contract neer en pakt mijn hand om de pen tussen mijn vingers te plaatsen. Hij knijpt zo hard in mijn hand dat ik het uitschreeuw van de pijn.

‘Je zult me gehoorzamen,’ raast mijn vader, terwijl hij nog harder knijpt. ‘Je *zult* dit doen, Emelia.’

In al mijn negentien jaar heeft hij zich nog nooit zo gedragen. Nooit heeft hij me pijn gedaan. Nooit heeft hij me op een of andere manier mishandeld. Wanhoop en woede vermengen zich in zijn ogen en ik zat er daarnet naast. Hij keek niet eens zo bang toen mama stierf. Ik heb hem nog nooit zo angstig gezien.

‘Je kan me dit niet laten doen.’ Ik probeer mijn hand weg te trekken, maar hij is te sterk.

‘Doe het!’ schreeuwt hij.

Ik ben geschokt als een zware hand op de zijne landt, die bijna onze beide handen bedekt en plotseling heeft Massimo een pistool op papa's hoofd gericht.

Alle kleur trekt uit mijn gezicht als ik de gestroomlijnde stalen loop van het wapen in me opneem dat tegen papa's slaap gedrukt is. Mijn hoofd tolt terwijl mijn hersenen proberen te verwerken wat ik zie. Ik heb het gevoel dat ik op dun ijs sta dat elk moment kan breken.

Mijn vader blijft stokstijf stilstaan en zijn vingers verslappen. Hij slikt en zijn ogen worden even groot als de mijne.

‘Emelia, misschien heb je wat aanmoediging nodig. Ik zou het verdomme zo doen,’ zegt Massimo nonchalant alsof hij het over het weer zou kunnen hebben.

Oh mijn God... Hij is serieus. Hij zou het doen. Hij zou papa vermoorden. Hij zou mijn vader vermoorden.

Papa verkrampst, verstijfd van angst in Massimo's armen. Angst die alleen maar erger wordt wanneer de pal van het pistool een geluid maakt.

Klikklak.

Het geluid vult de kamer en benadrukt de ernst van wat me te wachten staat.

Het is een geluid dat in mijn ziel trilt.

Het is een geluid dat ik waarschijnlijk nooit zal vergeten.

Het is een geluid dat me herinnert aan de duisternis van mijn wereld. De wereld waar mijn vader me zijn hele leven tegen heeft geprobeerd te beschermen.

Deze wereld is hier en hij staart me in de ogen in de vorm van een mooie duivel.

Die ziellose blik in Massimo D'Agostino's ogen is alles wat ik nodig heb om te weten dat hij niet zou aarzelen om de trekker over te halen en mijn vader voor mijn ogen te doden.

'Nee, alsjeblieft... doe hem geen pijn,' smee ik. 'Vermoord hem alsjeblieft niet.'

'Teken dat verdomde document dan, Principessa, of je zult het niet leuk vinden wat er gebeurt,' antwoordt hij.

Ik ben hulpeloos tegen zijn dreigement. Het heeft geen zin om nog iets te zeggen. Ik heb maar één keuze en die houdt in dat ik hier niet meer wegloop en morgenvroeg niet op het vliegtuig naar Florence stap.

Mijn blik valt op het contract dat voor me op de koffietafel ligt. Tegen het donkere gepolijste hout valt het crèmekleurige papier op alsof het licht geeft als een gloeilamp.

Met een trillende hand houd ik de pen stevig vast en plaats de punt op de dikke lijn naast mijn naam, waar ik moet tekenen.

Opluchting overspoelt me in golven wanneer Massimo het wapen laat zakken, maar tranen prikken in mijn ogen als ik mijn leven en mijn dromen wegschrijf.

'Breng haar naar haar kamer,' beveelt Massimo als ik trillend rechtop ga staan.

Iemand pakt mijn arm. Ik weet niet wie het is omdat diezelfde tranen mijn zicht vertroebelen. Ik beweeg me, voel

me gevoelloos van binnen en ik kan papa niet aankijken als ik wegloop.

Ik weet niet in wat voor problemen hij ons heeft gebracht. Ik weet alleen dat ik niet langer mijn dromen ga verwezenlijken, maar mijn ondergang tegemoet loop.

Ik ben verkocht.

HOOFDSTUK 3

MASSIMO

Ik staar naar Manni, mijn hoofdbewaker, terwijl hij Emelia meeneemt. Als ik hier niet moest blijven, zou ik haar zelf naar haar kamer brengen, niet hij.

Ik voel mijn bloed al koken als ik zie hoe hij haar aanraakt. Hij hoort niets aan te raken wat van mij is. *De Balesteri-prinses*.

Met haar zwarte haar, mistige grijze ogen en een lichaam alsof ze een verdwaald pin-up model is, wordt Emelia Balesteri in de onderwereld beschouwd als een prijs nadat haar vader haar maanden geleden tentoonstelde op het liefdadigheidsbal van het Syndicaat.

Ze is een prijs die ik nu heb. Een prinses die opgesloten zat in een toren die geregeerd werd door haar vaders controlerende hand. En ik heb de prinses net van de ene toren naar de andere verplaatst. Er zal geen prins zijn om haar te redden. Niemand zal komen om haar vrijheid terug te geven. Zij is de oorlogsbuit, een trofee, en ik zal geen medelijden met haar hebben.

Hoe mooi en onschuldig Emelia ook is, ze is een stuk op het schaakbord en haar van haar vader afnemen was slechts het begin van de verwoesting die ik in hun leven wil aanrichten. Ik ben verdomme nog maar net begonnen met Riccardo Balesteri. De duivel met de bleke blauwe ogen die mijn jeugd heeft verpest.

Mijn huwelijk met Emelia betekent dat ik terugkrijg wat ooit van mijn familie was als ze eenentwintig wordt. Balesteri Investments was het bedrijf van mijn familie. Het werd

tientallen jaren geleden door mijn overgrootvader opgericht en heette toen D'Agostino Investments, totdat Riccardo het van mijn vader stal en een kettingreactie in gang zette waardoor we alles kwijtraakten.

Dat is wat we nu willen doen met hem. Alles afpakken wat hij bezit en hem met niets achterlaten. Die klootzak *vernietigen*.

Toen we erachter kwamen waar hij mee bezig was, had ik de zaak terug kunnen eisen, maar ik wilde meer schade aanrichten. Daarom wilde ik zijn dochter, omdat trouwen met Emelia ook betekende dat Riccardo niet het geld kon verdienen dat hij hoopte te verdienen door haar uit te huwelijken of aan iemand anders te verkopen.

Arm meisje. Ik kon zien dat ze geen idee had wie haar vader echt is. Ik weet zeker dat ze niet om Riccardo's leven zou hebben gesmeekt als ze dat wel wist.

Ik wist vanaf de avond van het bal dat ze de echte Riccardo Balesteri niet kon kennen. Zoals voor de meeste mannen uit de kringen waarin wij verkeren, was dat de eerste keer dat ik haar zag. Riccardo leidde haar naar binnen als een onschuldig lam naar de slachtbank, in het zwart gekleed om haar te koop te verklaren. Het was duidelijk te zien aan de opwindning op haar gezicht dat ze niet eens wist waarom ze daar was.

Die gebeurtenis was wat wij een 'tentoonstelling' noemen, een signaal om te gaan bieden. Hij presenteerde haar als een stuk vlees dat te koop was en sindsdien was ze het gesprek van de dag.

Elk beetje medelijden dat ik met haar zou kunnen voelen, kwam op dat moment al naar boven en daar zal het ook bij blijven.

Ik draai me om naar Riccardo en zie dat die klootzak me recht aankijkt. De uitdrukking in zijn ogen is geschokt. Onder normale omstandigheden ben ik er zeker van dat een man die een pistool tegen zijn hoofd houdt, dood is voordat hij zijn volgende adem kan uitblazen. Maar ik niet, en die klootzak weet precies waarom ik het deed. En verdomme, wat was het een geweldige wraakactie voor de stunt die hij uithaalde op mijn moeders begrafenis.

‘Het is gedaan,’ zegt die klootzak van een Bianchi, en hij doorbreekt daarmee de dikke mist van stilte die in de kamer hangt. Hij plakt het zegel van de Balesteri-familie op het contract en sluit de deal.

‘Goed,’ zegt pa en hij neemt de leiding terug.

Hoewel ik Riccardo's verhitte blik op me kan voelen, kijk ik naar Bianchi terwijl hij het contract en de andere documenten met ons aanbod verzamelt en in een grote manilla envelop begint te stoppen.

Hij is wat ik noem een ‘ja-man’. Een irritant, ruggengraatloos stuk stront dat doet wat hem gezegd wordt. Onderdeel van het ongedierte dat al sinds jaar en dag voor Riccardo werkt.

Ik staar de klootzak aan en vraag me af of hij zich mij nog als jongen herinnert. Ik weet zeker van wel. Hij kijkt naar me alsof hij het nog goed weet.

Jaren geleden, toen hij en zijn bende klootzakken mijn familie uit ons huis kwamen gooien, staarde ik hem aan, net als nu. Toen lachte hij me uit en noemde me een dwaas kind. Ik was tien jaar oud. Bianchi lacht nu niet. Hij is doodsbang, net als Riccardo.

Nu ben ik negenentwintig en ik sta op het punt om mijn vaders imperium over te nemen. Een imperium dat mijn vader opbouwde vanuit niets.

Met de overdracht van het leiderschap zal de terugbetaling van Riccardo's schulden mijn verantwoordelijkheid worden. In tegenstelling tot het dwaze kind dat ik werd genoemd, heb ik een goed doordacht plan uitgevoerd waardoor Ricardo geen kant meer uit kan.

De macht die wij nu over hem hebben, zorgt ervoor dat hij zichzelf en iedereen met de achternaam Balesteri naait als hij ook maar verkeerd ademt.

‘Mag ik nu gaan?’ vraagt Bianchi en ik moet bijna lachen. Hij ziet eruit alsof hij klaar is om in zijn broek te schijten.

Riccardo ziet er nog slechter uit omdat zijn geliefde advocaat ons toestemming moet vragen om te vertrekken.

‘Dat mag,’ antwoordt pa. We hebben geen advocaat nodig voor wat er nu gebeurt.

Het zijn Syndicaat-zaken en zullen als zodanig worden afgehandeld tussen ons. Het zal interessant zijn om naar te kijken.

Ik blijf staren naar Bianchi, die zich naar buiten haast als de verdomde rat die hij is.

‘Laat ons alleen,’ zeg ik tegen mijn mannen en ze verdwijnen. De twee bewakers die Emelia hierheen hebben gebracht vertrekken ook en we blijven met z’n drieën achter in de woonkamer.

‘Laten we het over de rest van de zaken hebben,’ zegt pa met een welverdiende, zelfvoldane glimlach.

‘Zullen we naar mijn kantoor gaan?’ zeg ik terwijl ik met mijn wapen richting de deur wijs.

Riccardo klemt zijn kaken op elkaar voordat hij verder loopt. Pa en ik volgen hem.

Ik heb de deur van mijn kantoor opengelaten, dus we lopen naar binnen en gaan allebei zitten. Ik stop mijn pistool weg en geef mijn vader de bureaustoel, want het volgende gedeelte is helemaal voor hem.

Dit is wat je de ware kunst van de oorlog noemt: je vijand precies daar krijgen waar je hem hebben wil hebben zodat je kan toeslaan, niet op het punt waar hij alleen maar gewond is, maar als je weet dat hij op de lijn tussen leven en dood staat en alleen een wonder hem nog kan redden. Dat is waar Riccardo zich nu bevindt en de klootzak weet het.

‘Je kunt me niet zomaar mijn stemrecht afnemen,’ zegt Riccardo, terwijl hij probeert zijn toon onder controle te houden. ‘Dat is wat mij aan het Syndicaat bindt. Wat voor lid zou ik zijn zonder mijn rechten om te stemmen en beslissingen te nemen?’

Zijn stemrecht is dus zijn grootste zorg op dit moment. Niet Emelia. *Klootzak...*

‘Dat is niet mijn zorg. Ik wil je stemrecht of de deal gaat niet door,’ antwoordt pa en Riccardo staart hem alleen maar verslagen aan.

Mijn vader en ik zijn hier om het laatste wat deze klootzak bezit veilig te stellen: zijn stemrecht in het Syndicaat, het Broederschap. Net als Riccardo is mijn vader een van de leden van het Syndicaat. Stemrecht staat gelijk aan macht en

controle. Ze geven controle en nemen controle weg. Dit is mijn vaders laatste daad als baas. Zijn laatste geschenk aan mij voordat hij me het D'Agostino imperium overhandigt.

Onze eis dat we Riccardo's stemrecht van hem krijgen was de schok die we uitdeelden net voordat Emelia binnenkwam. Het was de reden dat hij zich gedroeg zoals hij deed. Schok en wanhoop verteerden hem omdat dat we zijn geheimen hadden ontdekt. Allemaal dankzij mijn broer, Dominic.

Dominic kwam erachter dat Riccardo geld stal van het Syndicaat om zaken te doen met het Sequina kartel in Ecuador. De idioot nam een enorm risico en gebruikte hun geld, samen met bijna al het zijne, om containers heroïne naar Europa te vervoeren. Hij verloor miljoenen toen het in beslag werd genomen door de FBI en hij ons om hulp moest vragen. Zijn vijanden.

Hij kwam hier onder het voorwendsel dat hij een zakelijke lening nodig had. Pa gaf die aan hem en liet Dominic hem natrekken toen Riccardo ons niet terug kon betalen. Toen ontdekten we de waarheid en beseften we dat de klootzak alleen naar ons toe kwam omdat hij wist dat hij bij niemand anders terecht kon. Misschien dacht hij dat hij kon profiteren van de verloren vriendschap die hij en mijn vader ooit deelden.

Toen we zagen dat we hem eindelijk konden vernietigen, hebben we de kans gegrepen en hem een aanbod gedaan dat hij niet zou kunnen weigeren.

Het aanbod was dit: zijn geliefde dochter, met haar erfenis en de nieuwe set van luxe appartementen die hij aan het begin van het jaar had gekocht, in ruil voor het geld dat hij mijn vader verschuldigd was. Daarnaast wilden we zijn stemrecht in ruil voor ons stilzwijgen over zijn misdaden tegen het Syndicaat voor het breken van het credo.

'Je geeft het aan mij of ik zal niet aarzelen om het Broederschap op de hoogte te brengen van je fouten. Ik betwijfel of je dat wilt.'

Zweetdruppels vormen zich op Riccardo's bovenlip. *Bastardo*. Hij is een idioot om te denken dat van iedereen op deze aarde juist *wij* hem nog zullen laten praten. Hij heeft geluk. Geluk dat we hem alleen maar willen vernietigen in

plaats van hem te vermoorden. De klootzak deed het enige wat je niet moet doen in onze wereld: *onderschatten*. Hij had nooit gedacht dat iemand zijn geheimen zou ontdekken.

‘Je geniet hiervan, hè?’ bijt Riccardo mijn vader toe.

‘Ja, dat klopt,’ antwoordt pa kort, lief en bondig, wetend dat Riccardo het Syndicaat niet achter zich aan wil hebben. Ik bijt een grijns weg als ik zie hoe een glimlach van overwinning over mijn vaders lippen danst. Macht is iets prachtigs. Het is zoveel beter als je het kan proeven en door je aderen kan voelen stromen. In tegenstelling tot die dag op het kerkhof, zijn pa en ik nu verre van *machteloos, nutteloos of hulpeloos*.

‘Giacomo, jullie mensen hebben mijn dochter meegenomen,’ zegt Riccardo.

‘En met haar krijg ik terug wat eens van mij was,’ antwoordt pa, zijn toon imiterend. ‘We gaan het hier niet weer over hebben, Riccardo.’

‘Het is een ernstige zaak.’

‘Natuurlijk, maar dat staat niet meer ter discussie,’ voegt pa eraan toe.

‘Ik snap niet dat je denkt dat het oké is om me dit aan te doen.’

‘Het kan me niet schelen of je denkt dat dit goed of fout is. Dit is hoe het zal gaan. Beslis nu. We hebben verdomme niet de hele nacht. Zal ik het Broederschap nu bellen? Of geef je me wat ik wil?’

Riccardo staart terug, met een mix van woede en angst in zijn ogen. De klootzak dacht echt dat hij onaantastbaar was, maar uiteindelijk verliest iedereen.

Behalve uit ons, bestaat het Broederschap van het Syndicaat uit twee andere machtige Italiaanse misdaadfamilies en twee Bratva families. Zij zullen niet blij zijn te horen hoe Riccardo de afgelopen tien jaar van hun investeringen heeft geprofiteerd en hoeveel hij heeft gestolen.

Hij weet dat ze hem zullen vermoorden. Ze zullen hem precies zo doden zoals hij dreigde op mama’s begrafenis. Het zou met hem beginnen, dan zouden ze zijn dochter doden, zijn familie, dan zijn vrienden. Iedereen die hij kent, hier en in Italië.

Het Syndicaat is een geheim genootschap van misdaadfamilies, opgericht om rijkdom te beschermen en de leden in staat te stellen nog meer rijkdom te verkrijgen. Als je het credo breekt, betekent dat de dood van iedereen die je kent. Er is geen uitweg.

Maar deze egoïstische klootzak is alleen bezorgd om zichzelf. Ik weet het.

De dood is echter te goed voor hem. Hij doet precies wat we wilden. We wilden die klootzak zien vallen en afbrokkelen. Zijn gezicht zien als hij alles verliest. Maar het is wel interessant. Ik dacht dat zijn dochter het belangrijkste in zijn leven was, maar dat is ze niet. Riccardo Balesteri waardeert zijn geld en macht. Het enige goede in zijn leven was zijn stemrecht in het Syndicaat. Deze man maakt me ziek. Hij heeft meer moeite om dat te verliezen dan om zijn dochter te verkopen.

‘Wat gaat het worden, Riccardo?’ vraagt pa en hij houdt hem een ander contract voor. Die zou dezelfde tekst hebben als die Emelia heeft getekend. Maar het moet met bloed ondertekend worden.

‘Jij klootzak. Je wil me alles afnemen,’ zegt Ricardo en kijkt van pa naar mij.

Ik heb afgewacht en m'n vader laten praten. Nu is het mijn beurt.

‘Wees verdomme dankbaar dat we je hebben achtergelaten met een dak boven je hoofd en kleren om je lichaam,’ antwoord ik en hij werpt me een scherpe blik toe.

Hij wil niets tegen me zeggen. Ik kan zien dat hij nog steeds geschokt is door daarnet. *Goed zo*. Verdomd goed. Ik heb lang gewacht om hem te kunnen pakken, en hoewel ik deze man verschillende keren heb gezien sinds mijn moeders begrafenis, heb ik me ingehouden en geduldig gewacht op het juiste moment om toe te slaan.

‘We hebben niet de hele nacht, Riccardo,’ zegt pa met een dreigende stem.

Ik pak een mes uit mijn bureaula en geef het aan Riccardo.

Met tegenzin neemt hij het aan en bekijkt het contract. Een glimlach danst om mijn lippen als hij in het topje van zijn duim snijdt en het bloed op de stippellijn druppelt.

‘Zo. Je hebt het nu allemaal.’ Hij kijkt naar mij. ‘*Jij* hebt het allemaal.’

‘Ik wel en jij hebt niets,’ antwoord ik. ‘Het zal heel interessant zijn om te zien wat er verder gebeurt. En zeker interessant om te zien wat er gebeurt als ik met je dochter trouw en al je plannen verpest.’

Tjonge, wat had die klootzak veel plannen met zijn dochter. Ik kan me voorstellen dat er veel op haar is geboden tijdens het bal en daarna ook nog. Toen ik haar zag, wist ik dat die klootzak haar wilde uithuwelijken en met een huwelijk ook een zakelijke overeenkomst wilde sluiten.

Het werd allemaal duidelijk toen we ontdekten wat hij van plan was met het Syndicaat en in welke problemen hij zat door al het geld dat hij was verloren.

‘Je komt hier niet mee weg,’ waarschuwt hij. Ik ben verbaasd dat hij de ballen heeft om dat tegen me te zeggen.

Ik leun naar voren en houd zijn blik vast. ‘Ik denk dat ik dat al gedaan heb.’ Ik pak het contract en geef het aan pa.

Als ik naar deze duivel voor me kijk, denk ik terug aan de dag op het kerkhof toen ik zwoer om wraak te nemen. Dit is nog maar het begin.

Hij is blut, heeft geen dochter om een zakenhuwelijk mee te sluiten, geen bezittingen om te verkopen en Emelia's erfenis is over een paar jaar van mij. Zonder zijn stemrecht en met de slechte financiële situatie waarin hij zich bevindt, is hij waardeloos. Geen goede positie binnen het Syndicaat.

Het Syndicaat is een droom die je overkomt. Als we zijn verliezen in ogenschouw nemen, verwachten we dat Riccardo niet in staat zal zijn om zijn imperium opnieuw op te bouwen. Zodra het duidelijk is dat zijn bedrijf ten onder gaat, zal hij nutteloos zijn voor het Syndicaat. Wat we willen, is dat hij eruit gegooid wordt.

Dat is het ultieme doel. Riccardo is niet dom. Hij zal weten dat dit is waar we ons op richten. Om hetzelfde met hem te doen als hij met pa heeft gedaan toen we jonger waren. Dat was het begin van alles wat we verloren en het harde leven dat volgde. Pa werd niet meer ingewijd toen het Syndicaat hem niet meer nuttig vond.

Oog om oog, tand om verdomde tand. Zodra het Syndicaat hem eruit schopt, zal Riccardo niets hebben en zal hij niets zijn.

Pa schraapt zijn keel. 'Aangenaam zaken met je te doen, Riccardo,' zegt hij. 'Ik zal contact opnemen met het Broederschap en hen op de hoogte brengen van wat er gebeurt met betrekking tot je rechten. Je kunt nu gaan.'

Ricardo staart terug, wetende dat hij geen poot heeft om op te staan. Hij staat op en vertrekt.

'We hadden hem ook zijn huis moeten afpakken,' zeg ik zodra de deur dichtgaat.

'Nee, we moeten hem met nog iets achterlaten, zodat we zijn volgende zetten in de gaten kunnen houden,' antwoordt pa. 'Oost, west, thuis best, zelfs voor iemand met een gitzwarte ziel. Hij zal daar zijn volgende stappen plannen.'

'Ja, dat is ook wel weer zo,' beaam ik. Ik had hem het liefst gewoon met een papieren zak aan de kant van de weg gezet. Al zou het zou nog steeds niet genoeg zijn.

'Hij zal dingen proberen. We hebben hem flink verlamd, maar onderschat hem niet.'

'Dat doe ik niet.'

Pa kijkt naar me en ik zie de trots in zijn ogen. Om dat te zien bij iemand als hij is voor mij een enorme prestatie. Mijn vader is het soort man die door de hel is gegaan en zich een weg terug heeft gevochten. Hij regeert met een ijzeren vuist die laat zien hoe groot zijn macht is. Ik heb hem op zijn dieptepunt gezien, neergemaaid als gras, en op zijn hoogtepunt. Dat is waar hij nu is. Een trotse maffiabaas, een machtig leider in de zakenwereld en binnen het Syndicaat.

Ik ben vereerd om zijn plaats in te nemen. Het feit dat hij mij verkoos boven Andreas is een eer die zal dragen tot mijn dood, ook al vind ik het erg om boven mijn oudere broer verkozen te worden om de familia te leiden.

'Je bent klaar om de baas te zijn. Je hebt je er vandaag naar gedragen,' zegt hij.

Ik buig mijn hoofd in eerbied. 'Ik bedank u, vader.'

'Ik zal de overdracht later vandaag afronden in voorbereiding op de ceremonie. Dan zijn er nog de Syndicaat

vergaderingen. Ik zal je inwijden en de komende maanden besteden aan je opleiding. Dat zal het dan zijn.'

Dat zal het dan zijn. En ik zal een nieuw leiderschap vormen, samen met mijn broers.

'Dank u.'

Pa legt zijn hand op mijn schouder en knikt. 'Zakelijke discussie voorbij. Laat je vrouw niet wachten.'

'Nee, dat zal ik niet doen.'

Zijn gezicht verhardt en ik weet dat hij geen medelijden heeft als het om Emelia gaat.

'Zorg ervoor dat ze weet wie er nu de baas is. Zorg ervoor dat ze weet bij wie ze hoort.'

Meedogenloos. Dat is wat hij wil dat ik ben.

Ik heb daar geen probleem mee.

Ik heb er geen probleem mee om Emelia Balesteri te laten zien aan wie ze toebehoort. Al sinds ik haar voor het eerst zag op dat stomme bal is mijn lul hard voor haar.

Ik zal er geen probleem mee hebben om mijn nieuwe speeltje in te rijden.

HOOFDSTUK 4

EMELIA

Pure angst overviel me op het moment dat ik deze kamer binnenstapte.

De mannen leidden me een brede trap op en naar de eerste verdieping, waar we verder liepen naar de kamer waar ik nu ben. Ze deden het licht aan en lieten me hier achter.

Een oudere vrouw kwam naar binnen met een dienblad vol broodjes, even nadat ik was afgezet. Hoewel ze niets tegen me zei, kon ik zien dat ze nieuwsgierig was.

In plaats van de boterhammen op te eten, zoals ze vast hoopte, zakte ik met mijn rug tegen de muur op de grond en stond mezelf toe te huilen.

Dat was ongeveer een halfuur geleden, maar het voelt als een eeuwigheid. Ik weet niet wat erger is: alleen aan mijn gedachten worden overgelaten of bij deze mensen zijn. Ik denk dat alleen gelaten worden erger is, omdat ik nu zo bang ben. Doodsbang zelfs, en ik kan alleen maar afwachten om te zien wat er nu gaat gebeuren.

De kamer waarin ik zit is enorm: de vloer is van hardhout, er staan mahoniehouten meubels, een hemelbed en een hele wand van glas met een prachtig uitzicht op de zee en de kliffen. In de verte zie ik een grote zeilboot. Het is een enorme boot die heel anders is dan degenen die ik eerder heb gezien. Deze heeft witte zeilen en zelfs vanaf hier kan ik zien dat het een bijzonder ontwerp is. Een ontwerp dat alleen iemand die van zeilen houdt zou hebben. Het schreeuwt rijkdom. *Geld en macht*. Genoeg geld en macht om een persoon te kopen.

In het schijnsel van het zilveren maanlicht lijkt het alsof ik een sprookje binnenkijk.

Maar dit is helemaal geen sprookje. Ik heb meer het gevoel dat ik gevangen zit in een Tim Burton film, vast in een nachtmerrie waar ik niet uit kan ontsnappen.

Ik ben bang en ik voel me ziek, alsof ik alles ga overgeven wat ik ooit in mijn leven heb gegeten.

Als ik normaal gesproken bang ben, ren ik naar Jacob, of bel ik hem op zijn minst. Vanavond kan ik geen van beide doen. Ik kan hier niet weg en ik kan niemand om hulp bellen. Mijn tas was het eerste dat werd meegenomen. Mijn telefoon zat erin.

De laatste keer dat ik zo geschokt was, was toen mama ziek was en we wisten dat we niets meer voor haar konden doen. We wisten dat ze zou sterven. Het was Jacob die er voor me was, omdat mijn vader met zijn verdriet omging door iedereen te vermijden. Inclusief mij. Ik denk aan Jacob en weet dat hij bezorgd zal zijn. Hij zal me bellen, geen antwoord krijgen en zich dan nog meer zorgen maken. Ik durf te wedden dat hij morgenochtend naar het huis zal gaan om te kijken of alles wel goed met me is.

Zal papa hem vertellen wat er met mij gebeurd is? Ik betwijfel het. Jacob zou gek worden als hij het wist en dat zou niet goed voor hem aflopen.

Mijn vader heeft een kant die ik in het verleden wel heb gezien, maar nooit in volle bloei zoals vanavond, toen hij in mijn handen kneep alsof hij ze zou breken als ik ongehoorzaam was. Ik zou nooit willen dat hij Jacob iets aandoet, of erger nog, dat Jacob mij probeert te redden. Hij is het soort vriend dat dat zou doen.

Nog geen paar uur geleden dacht ik nog aan mijn vertrek naar Florence. Nu is mijn droom alleen nog maar dat: een droom. Iets wat mijn hart wil. Ik moet dat allemaal opzijschuiven om me te focussen op wat er hier en nu met me gebeurt.

De realiteit van de situatie is dit: er wordt van mij verwacht dat ik zal trouwen en samen zal zijn met Massimo D'Agostino, voor de rest van mijn leven. En ik word geacht dat gewoon te aanvaarden?